

samt at indføre et forbud mod, at politiske partier direkte eller indirekte modtager pengebidrag eller andre ydelser, der hidrører fra en faglig organisations midler.

Det havde følgende ordlyd:

I lov nr. 171 af 31. marts 1953 om valg til folketinget som ændret ved lov nr. 335 af 22. december 1953, lov nr. 193 af 11. juni 1954 og lov nr. 202 af 10. juni 1959 foretages følgende ændringer:

1. Lovens § 43, stk. 1, 1. punktum, affattes således:

„Derefter opgøres, hvor mange stemmer der er faldet på hvert af de partier, som er kundgjort i overensstemmelse med § 23, sidste stykke, og som enten har opnået mindst ét kredsmandat eller i landet som helhed har opnået mindst lige så mange stemmer som det gennemsnitlige antal gyldige stemmer, der i landet taget som en helhed er afgivet pr. kredsmandat.“

2. Efter lovens § 92 indsættes som ny paragraf:

„§ 93. Intet politisk parti må, hverken direkte eller indirekte, modtage pengebidrag eller andre ydelser, der hidrører fra en faglig organisations midler.“

3. Lovens § 93 bliver § 94.

Som begrundelse for de foreslåede bestemmelser anførte ordføreren for forslagsstillerne, *Iver Poulsen* (Uafh.), bl. a.:

„En anskuelse — for at bruge grundlovens udtryk — kan blive repræsenteret i folketinget af ca. 10 000 vælgere, hvis disse bor i et så snævert afgrænset område som f. eks. et jysk amt, hvor der kræves ca. 10 000 stemmer for at opnå et kredsmandat; men hvis de 10 000 vælgere bor med halvdelen på hver sin side af en amtsgrænse, kan anskuelserne ikke opnå repræsentation.

Hvis anskuelserne har tilslutning fra vælgere fra hele landet og altså ikke er en lokal amtsbevægelse, men en landsbevægelse, kan mindre end 60 000 vælgere ikke opnå den repræsentation, som 10 000 vælgere kan opnå, hvis de „bor rigtigt“, eller hvis vælgerne tilfældigvis er fordelt sådan, at deres stemmetal i hvert af de tre områder — Jylland, Øerne og hovedstaden — svarer til det stemmetal, som i hvert af områderne gennemsnitligt kræves for at opnå et kredsmandat, hvilket vil sige ca. 50 000 stemmer i alt.

Spærrereglerne forhindrer således den ligelige repræsentation, som grundlovens § 31 kræver.

Men spærrereglerne er ikke blot i strid med grundloven; de er også udemokratiske, fordi de kan misbruges i en politisk skræmme-propaganda, som udsætter vælgerne for et usagligt pres.